ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 17ης Δεκεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-346/03,

Grégoire Krikorian, κάτοικος Bouc-Bel-Air (Γαλλία),

Suzanne Krikorian, κάτοικος Bouc-Bel-Air,

Euro-Arménie ASBL, με έδρα τη Μασσαλία (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον P. Krikorian, δικηγόρο,

ενάγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τους R. Passos και A. Baas, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τη Σ. Κυριακοπούλου και τον G. Marhic,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους F. Dintilhac και C. Ladenburger, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

εναγομένων,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή με αίτημα την ανόρθωση της ηθικής βλάβης την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες εξ αιτίας, ιδίως, της αναγνωρίσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας ως υποψήφιας προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση χώρας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, P. Mengozzi και E. Martins Ribeiro, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Οκτωβρίου 2003, οι ενάγοντες άσκησαν την υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως, με την οποία ζητούν την ανόρθωση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν εξ αιτίας, ιδίως, της αναγνωρίσεως της Τουρκικής Δημοκρατίας ως υποψήφιας προς ένταξη της Ευρωπαϊκή Ένωση χώρας, ενώ το κράτος αυτό αρνήθηκε να αναγνωρίσει τη γενοκτονία που διαπράχθηκε το 1915 κατά των Αρμενίων που ζούσαν στην Τουρκία.

2 Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει ότι το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 18ης Ιουνίου 1987, για την εξεύρεση πολιτικής λύσης στο αρμενικό πρόβλημα (ΕΕ C 190, σ. 119, στο εξής: ψήφισμα του 1987) έχει δεσμευτική νομική ισχύ έναντι της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

— να αναγνωρίσει ότι τα εναγόμενα όργανα παραβίασαν κατάφωρα το κοινοτικό δίκαιο προς βλάβη των εναγόντων·

— να καταδικάσει τα εναγόμενα όργανα να καταβάλουν σε έκαστο ενάγοντα το ποσό του ενός ευρώ ως αποζημίωση·

— να καταδικάσει τα εναγόμενα όργανα στα δικαστικά έξοδα, που υπολογίζονται σε 30 000 ευρώ, εντόκως.

3 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Οκτωβρίου 2003, οι ενάγοντες υπέβαλαν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με αίτημα, μεταξύ άλλων, να υποχρεωθούν τα εναγόμενα όργανα να αναστείλουν τη διαδικασία εξετάσεως της υποψηφιότητας της Τουρκικής Δημοκρατίας προς ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να εξαρτήσουν την επανάληψη της διαδικασίας αυτής από την προηγούμενη αναγνώριση, εκ μέρους του εν λόγω κράτους, της προμνησθείσας γενοκτονίας.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

4 Κατά τους ενάγοντες, το πρώτο γενεσιουργό στοιχείο της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας έγκειται στο γεγονός ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο που συνήλθε στο Ελσίνκι (Φινλανδία) στις 10 και 11 Δεκεμβρίου 1999 αναγνώρισε επισήμως την Τουρκική Δημοκρατία ως υποψήφια προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση χώρα, χωρίς να εξαρτήσει την ένταξη αυτή από την προηγούμενη αναγνώριση, εκ μέρους του εν λόγω κράτους, της προμνησθείσας γενοκτονίας. Εξάλλου, οι ενάγοντες παρατηρούν ότι η Τουρκική Δημοκρατία επωφελείται από την εταιρική σχέση προσχωρήσεως, η οποία προβλέπει, μεταξύ άλλων, σημαντική βοήθεια που θα επιτρέψει στο κράτος αυτό να εισέλθει, κατά τρόπο μη αναστρέψιμο, στην ενταξιακή διαδικασία. Παραπέμπουν συναφώς σε διάφορα έγγραφα, μεταξύ των οποίων οι κανονισμοί (ΕΚ) 390/2001 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2001, για την

παροχή ενίσχυσης στην Τουρκία στο πλαίσιο της προενταξιακής στρατηγικής, και ιδίως για τη θέσπιση εταιρικής σχέσης προσχώρησης (ΕΕ L 58, σ. 1), και 2500/2001 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2001, για την παροχή προενταξιακής χρηματοδοτικής βοήθειας στην Τουρκία και την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3906/89, (ΕΚ) 1267/1999, (ΕΚ) 1268/1999 και (ΕΚ) 555/2000 (ΕΕ L 342, σ. 1), καθώς και η απόφαση 2001/235/ΕΚ του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2001, για τις αρχές, τις προτεραιότητες, τους ενδιάμεσους στόχους και τους όρους που περιέχονται στην εταιρική σχέση προσχώρησης της Δημοκρατίας της Τουρκίας (ΕΕ L 85, σ. 13).

5 Ως εκ τούτου, τα εναγόμενα όργανα παραβίασαν κατάφωρα το ψήφισμα του 1987. Με το ψήφισμα αυτό, το Κοινοβούλιο είχε δηλώσει ότι η άρνηση της Τουρκικής Κυβερνήσεως να αναγνωρίσει την εν λόγω γενοκτονία συνιστούσε ανυπέρβλητο εμπόδιο για την εξέταση της ενδεχόμενης εντάξεως της Τουρκικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

6 Κατά τους ενάγοντες, το ψήφισμα του 1987 συνιστά νομική πράξη η οποία, όπως και οι συστάσεις και οι γνώμες, μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1989, C-322/88, Grimaldi, Συλλογή 1989, σ. 4407). Εν προκειμένω, το ψήφισμα του 1987 παράγει ή έχει ως προορισμό να παραγάγει έννομα αποτελέσματα τα οποία βαίνουν πέραν της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του Κοινοβουλίου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 2001, Τ-222/99, Τ-327/99 και Τ-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-2823). Συγκεκριμένα, με το εν λόγω ψήφισμα, το Κοινοβούλιο θέλησε να θέσει δημοσίως μια ειδική προϋπόθεση όσον αφορά την ένταξη της Τουρκικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, συνιστάμενη στην προηγούμενη αναγνώριση, εκ μέρους του κράτους αυτού, της εν λόγω γενοκτονίας. Εξάλλου, οι όροι που χρησιμοποιήθηκαν στο ψήφισμα αυτό δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας ως προς την πρόθεση του κοινοτικού οργάνου.

7 Οι ενάγοντες υπενθυμίζουν συναφώς ότι, ήδη από την έναρξη της ισχύος της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως την 1η Ιουλίου 1987, το Κοινοβούλιο είχε την εξουσία, δυνάμει του άρθρου 237 της Συνθήκης ΕΟΚ, το οποίο έχει έκτοτε καταργηθεί, να εναντιωθεί στην ένταξη της Τουρκικής Δημοκρατίας, αναφέρουν δε ότι η απαίτηση σύμφωνης γνώμης του Κοινοβουλίου απορρέει πλέον από το άρθρο 49 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι ενάγοντες παρατηρούν ότι το ψήφισμα του 1987 δημοσιεύθηκε —και έτσι έλαβαν οι ίδιοι γνώση του ψηφίσματος αυτού— μετά την ημερομηνία αυτή, ήτοι στις 20 Ιουλίου 1987.

8 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το ψήφισμα του 1987 δημιούργησε στους ενάγοντες δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι το Κοινοβούλιο θα ασκούσε, εν ανάγκη, το δικαίωμα βέτο, το οποίο διαθέτει, όσον αφορά την προσχώρηση της Τουρκικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή, γενικότερα, ως προς το ότι το όργανο αυτό θα εναντιωνόταν στην εξέταση της υποψηφιότητας της Τουρκικής Δημοκρατίας επί όσο χρονικό διάστημα η τελευταία δεν θα είχε αναγνωρίσει την εν λόγω γενοκτονία. Οι περιστάσεις που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 4 συνιστούν, κατά τους ενάγοντες, προσβολή αυτής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

9 Οι ενάγοντες υποστηρίζουν, συνεπώς, ότι, εφόσον η Κοινότητα αυτοδεσμεύθηκε αναλαμβάνοντας μια υποχρέωση συμπεριφοράς και μια υποχρέωση αποτελέσματος, η απλή διαπίστωση της παραβιάσεως των διαλαμβανομένων στο ψήφισμα του 1987 αρκεί για τη διαπίστωση κατάφωρης παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου.

10 Οι ενάγοντες επικαλούνται επίσης προσβολή διαφόρων θεμελιωδών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων, ιδίως, το δικαίωμα μη υποβολής σε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση και το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, τα οποία καθιερώνονται στα άρθρα 3 και 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.

11 Τέλος, οι ενάγοντες υποστηρίζουν ότι, υπό την ιδιότητά τους ως μελών της αρμενικής κοινότητας και ως απογόνων ατόμων επιβιωσάντων της εν λόγω γενοκτονίας, υφίστανται ηθική βλάβη.

12 Συναφώς, οι ενάγοντες αναφέρουν ότι η υιοθετηθείσα από τα εναγόμενα όργανα συμπεριφορά θίγει την τιμή τους, δεδομένου ότι, όπως υποστηρίζουν, η μνήμη των θυμάτων της εν λόγω γενοκτονίας και η μέριμνα αναζητήσεως της ιστορικής αλήθειας αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της τιμής όλων των Αρμενίων. Εξάλλου, εφόσον η εν λόγω γενοκτονία αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της ιστορίας και της ταυτότητας του αρμενικού λαού, η ίδια η ταυτότητα των εναγόντων θίγεται ανεπανόρθωτα με τη συμπεριφορά των εναγομένων οργάνων. Τέλος, οι ενάγοντες

υποστηρίζουν ότι η αμφισβήτηση του υποστατού της προμνησθείσας γενοκτονίας θα προκαλούσε περιθωριοποίηση και ένα αίσθημα κατωτερότητας στα μέλη της αρμενικής κοινότητας. Η στάση της Τουρκικής Δημοκρατίας τιμωρεί τους ενάγοντες με εξοστρακισμό, δεδομένου ότι θεωρούνται θύματα δεύτερης κατηγορίας. Οι περιστάσεις αυτές προκαλούν στους ενάγοντες ένα αίσθημα βαθειάς αδικίας, πράγμα που τους εμποδίζει να βιώσουν με αξιοπρέπεια το πένθος τους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

13 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή στερείται προδήλως κάθε νομικού ερείσματος, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Βάσει του δικογράφου της αγωγής, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι είναι σε θέση να αποφανθεί κατ' ουσίαν επί της υπό κρίση αγωγής χωρίς να ακούσει τις παρατηρήσεις των εναγομένων οργάνων και χωρίς να διεξαχθεί προφορική διαδικασία.

14 Κατά πάγια νομολογία, η θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, υπό την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εξαρτάται από την πλήρωση δέσμης προϋποθέσεων που αφορούν το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα κοινοτικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, Τ-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 44, της 16ης Οκτωβρίου 1996, Τ-336/94, Efisol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1343, σκέψη 30, και της 11ης Ιουλίου 1997, Τ-267/94, Oleifici Italiani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψη 20).

15 Συνεπώς, αν μία από τις προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούται, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-104/97 P, Atlanta κατά Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Συλλογή 1999, σ. I-6983, σκέψη 65).

16 Στην υπό κρίση περίπτωση, οι ενάγοντες επικαλούνται, κατ' ουσίαν, δύο γεγονότα ικανά να θεμελιώσουν την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, ήτοι, αφενός, την αναγνώριση της Τουρκικής Δημοκρατίας, εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Ελσίνκι της 10ης και 11ης Δεκεμβρίου 1999, ως χώρας υποψήφιας προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και, αφετέρου, την εγκαθίδρυση υπέρ του κράτους αυτού εταιρικής σχέσεως για την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

17 Όσον αφορά την αναγνώριση της Τουρκικής Δημοκρατίας ως χώρας υποψήφιας προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναγνώριση αυτή προκύπτει από πράξη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, το οποίο δεν είναι όργανο της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 7 ΕΚ. Όμως, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω στη σκέψη 14, μόνον η συμπεριφορά οργάνου της Κοινότητας μπορεί να θεμελιώσει εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι απορριπτέο το επιχείρημα ότι η αναγνώριση της Τουρκικής Δημοκρατίας ως χώρας υποψήφιας προς ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ικανή να θεμελιώσει ευθύνη της Κοινότητας.

18 Όσον αφορά το γεγονός ότι έχει εγκαθιδρυθεί υπέρ της Τουρκικής Δημοκρατίας εταιρική σχέση για την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι ενάγοντες στηρίζονται στην άποψη ότι η συμπεριφορά των εναγομένων οργάνων είναι παράνομη στο μέτρο που αντιβαίνει στο ψήφισμα του 1987.

19 Αρκεί, συναφώς, να παρατηρηθεί ότι το ψήφισμα του 1987 αποτελεί έγγραφο το οποίο περιέχει δηλώσεις καθαρώς πολιτικού χαρακτήρα, οι οποίες μπορούν, ανά πάσα στιγμή, να τροποποιηθούν από το Κοινοβούλιο. Ως εκ τούτου, το ψήφισμα αυτό δεν μπορεί να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι του οργάνου που το εξέδωσε, κατά μείζονα δε λόγο ούτε έναντι των λοιπών εναγομένων οργάνων.

20 Το συμπέρασμα αυτό αρκεί και προς απόρριψη του επιχειρήματος ότι το ψήφισμα του 1987 δημιούργησε στους ενάγοντες δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι τα κοινοτικά όργανα θα ευθυγραμμίζονταν με το περιεχόμενο του εν λόγω ψηφίσματος (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1985, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 και 10/84, Salerno κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1985, σ. 2523, σκέψη 59, και της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-213/88 και C-39/89, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-5643, σκέψη 25).

21 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων (βλ. ανωτέρω σκέψη 1ο), αρκεί η διαπίστωση ότι οι ενάγοντες περιορίζονται να υποστηρίξουν ότι σημειώθηκε τέτοια προσβολή, χωρίς να εξηγούν ως προς τί συνεπάγεται τέτοια προσβολή η συμπεριφορά που προσάπτεται εν προκειμένω στα εναγόμενα όργανα.

22 Ως εκ περισσού, πρέπει να παρατηρηθεί, αφενός, ότι οι ενάγοντες ουδόλως απέδειξαν ότι πληρούται εν προκειμένω η προϋπόθεση του αιτιώδους συνδέσμου.

23 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να υφίσταται άμεσος σύνδεσμος μεταξύ του πταίσματος του οικείου οργάνου και της προβαλλομένης ζημίας, σύνδεσμος του οποίου η απόδειξη βαρύνει τον ενάγοντα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2002, Τ-220/96, ΕΒΟ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2265, σκέψη 41, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εξάλλου, η παράνομη

συμπεριφορά του οργάνου πρέπει να αποτελεί την άμεση και αποφασιστική αιτία της ζημίας αυτής (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2000, T-614/97, Aduanas Pujol Rubio κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2387, σκέψη 19· της 16ης Ιουνίου 2000, T-611/97, T-619/97 έως T-627/97, Transfluvia κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2405, σκέψη 17· και της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-201/99, Royal Olympic Cruises κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-4005, σκέψη 26, η οποία επικυρώθηκε κατ' αναίρεση με τη διάταξη του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 2002, C-49/01 P, Royal Olympic Cruises κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, η οποία δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή).

24 Εν προκειμένω, από τα επιχειρήματα των εναγόντων προκύπτει ότι η ηθική βλάβη την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οφείλεται στην άρνηση της Τουρκικής Κυβερνήσεως να αναγνωρίσει την εν λόγω γενοκτονία και όχι στη συμπεριφορά που προσάπτεται στα εναγόμενα όργανα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι ενάγοντες ουδόλως απέδειξαν ότι η προσαπτόμενη στα εναγόμενα όργανα συμπεριφορά αποτελεί την άμεση και αποφασιστική αιτία της προβαλλόμενης ηθικής βλάβης.

25 Αφετέρου, όσον αφορά την προϋπόθεση να έχουν υποστεί οι ενάγοντες πραγματική και βέβαιη ζημία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι ενάγοντες περιορίστηκαν, στο δικόγραφο της αγωγής τους, να επικαλεστούν, γενικώς, ηθική βλάβη προκληθείσα στην αρμενική κοινότητα, χωρίς να παράσχουν την παραμικρή ένδειξη ως προς το υποστατό και την έκταση της ηθικής βλάβης την οποία θεωρούν ότι υπέστησαν προσωπικώς. Συγκεκριμένα, οι ενάγοντες δεν παρέσχαν πληροφορίες που θα επέτρεπαν στο Πρωτοδικείο να διαπιστώσει ότι οι ενάγοντες όντως υπέστησαν προσωπικώς πραγματική και βέβαιη ηθική βλάβη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 2003, T-99/98, Hameico Stuttgart κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, η οποία δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 68 και 69).

26 Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι ενάγοντες προδήλως δεν απέδειξαν ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις θεμελιώσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας.

27 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα αιτήματα της αγωγής αποζημιώσεως είναι προδήλως αβάσιμα.

Επί των δικαστικών εξόδων

28 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

29 Πάντως, στην υπό κρίση υπόθεση, δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, η διάταξη εκδίδεται προτού καταθέσουν οι εναγόμενοι υπόμνημα αντικρούσεως και διατυπώσουν αιτήματα επί των δικαστικών εξόδων. Επομένως, πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σύμφωνα με το οποίο το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

30 Εφόσον οι ενάγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Καταδικάζει τους ενάγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 17 Δεκεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf